

Henno põlistalu ajalugu ulatub tagasi aastaase 1873. Aastal 1912 sai talu omanikuks Karl Lentso (Lensu). Juuniküüditamine viis pere 1941. a sunniviisiliselt Siberisse. Pärast neid pererahva jaoks traagilisi sündmusi on Henno talu häärber näinud nii mõndagi, kui see vaid rääkida oskaks!

Tõenäoliselt on häärber ehitatud aastatel 1926 – 1928 Eesti Maapanga ehituslaenuga, mis kohustas ehitama sindlikatusega puust elumaja. Häärber on kahekordne krohvitud seintega püstpalkmaja, mille peasissekäigu kohal on sammastele toetuv põneva arhitektuurilise lahendusega rõdu.

Pärast II maailmasõda, pärast purustusi ning taastamistöid võõrustas häärber mõnda aega venekeelset lastekodu (lasteaeda), mis oli seotud raudteega ja raudteevalitsusega. 1958. aastal majutas lastekodu Lõuna-Eestis geoloogilisi kaardistustöid tegevat Tartu rühma (grupijuht K. Kajak) tingimusel, et geoloogid puurivad lastekodule puurkaevu. Kaev sai tehtud, ent lastekodu ei tegutsenud seal enam pikalt. Geoloogid elasid ja töötasid majas kuni 1965. aastani. Häärberis elanud ka kolhoositöölised ja kooli kokk. Geoloogid peatusid siin ka hiljem, 1975. aastal. Häärberi esimese korruse parempoolsed aknad on trellitatud. Siin hoiti kolhoosi Tee Kommunismile tuletõrjearustust.

Ühed viimased ja salapärasemad asukad olid Leningradist pärit ehitajad või kaardistajad, kelle täpne ülesanne ja missioon on teadmata, kuid keda on seostatud ka geoloogidega. Kummatigi elasid nad siin üsna laia elu. Rühmale toodi otse Leningradist toit ja tööriided. Saadud toidukraami (konservid, suitsuvorst) ja riided müüdi kohalikule rahvale. Väga sageli peeti pidusid ja joominguid, oma tarbeks aeti ka puskarit.

Häärberi juurde kerkinud garaažid ja telliskividest kõrvalhooned on tõenäoliselt nende ehitatud. Rühm oli sunnitud Eestist lahkuma Eesti iseseisvuse taastamise aastal 1991. Siit peale on häärber olnud elaniketa.